

Dommerfuldmægtige har sat Tiden til 5 Aar — opstillet den Fordring, at den Dommerfuldmægtig, der søger Bestikkelse som Sagfører, skal godtgjøre, at han i den omspurgte Tid har udført Arbejdet som første Fuldmægtig paa vedkommende Kontor, og i Tilfælde af vedkommende Netsbetjents Forsald i Reglen har været den af Kontorpersonalet, som har været konstitueret til at beklæde den dømmende Ret. Man er herved gaaet ud fra den Betragtning, at kun Stillingen som første Fuldmægtig hos en Netsbetjent under normale Forhold aabner Udgangen for den Paagældende til paa alsidig Maade at skaffe sig en saadan praktisk Uddannelse i den juridiske Forretningsvirksomhed, som maa være tilstede hos en Sagfører. Tidligere var det vel saa, at en autoriseret Fuldmægtig ogsaa havde fungeret som første Fuldmægtig, men dette er nu ikke længere saaledes, allerede af den Grund, at det jævnligere viser sig nødvendigt at autorisere mere end en Fuldmægtig hos de Netsbetjente, der have store og besværlige Embeder. — I Overensstemmelse hermed er det ogsaa, at man ikke har troet at kunne bibeholde den i Lov af 26de Mai 1868 forbeholdte Afgang for Fuldmægtige paa Amtskontorer til at erholde Sagførerbestikkelse. Derimod har man ikke tilstøttet nogen Realitetsforandring ved ikke blandt de Examinere, som bane Veien til at erholde Bestikkelse, at medtage den ved Beskjendtgørelse af 7de Marts 1865 anordnede særlige Prøve, idet man er gaaet ud fra, at selve Beskjendtgørelsen hjemler, at den nævnte særlige Prøve giver den, som har underkastet sig denne, samme Afgang til Embeder og Stillinger, som om han havde bestaaet den fuldstændige juridiske Examen med Karakteren *Hand. illaudabilis*, hvorfor det maa anses overflødig her særligt at fremhæve den ommeldte særlige Prøve.

Paragraferne 6—8 ere overensstemmende med Paragraferne 6, 7 og 9 i Lov af 26de Mai 1868.

ad § 9.

Efter den nævnte Ret er det forordnet jfr. § 8 i Lov af 26de Mai 1868, at Underrettsagførere skulle anmeldes for Justitsministeriet, i hvilken Jurisdiktion de tage Bopæl, ligesom at de, naar de flytte til en anden Jurisdiktion, skulle anmeldes for Justitsministeriet, forinden Bestikkelsen kan benyttes paa det nye Sted. Om Højesterets- og Overrettsagførere bestemmes det, at de, saalænge de ville benytte Bestikkelsen, skulle have Kontor i eller ved den Stad, hvor enten Højesteret eller en af de tvende Overretter har sit Sæde. Forslagets heromhandlede Paragraf fastholder de samme Synspunkter, som ligge til Grund for den ovennævnte Bestemmelse, der efter Ministeriets Opfattelse, saavel i og for sig som i

Forbindelse med Lov af 26de Mai 1868 § 10, hvile paa den Forudsætning, at Sagførere, bortset fra det Tilfælde, at en Underrettsagfører tillige har Bestikkelse som Overrettsagfører, kun maa have Kontor paa eet Sted. Men da Lovens i sin foreliggende Stikelse har fremkaldt forskjellig Tvivl og Forsøg paa at omgaa de gjældende Bestemmelser, har man søgt at udtrykke Tanken skarper og navnlig udtryffeligt udtalt som almindelig Regel, at ingen Sagfører maa have Kontor i flere Jurisdiktioner. Forsaavidt det tillige er bestemt, at Højesterets- og Overrettsagførere, som tage Kontor udenfor de i Paragrafens 1ste Punktum nævnte Steder, blive, saalænge dette er Tilfældet, at betragte som Underrettsagførere og ere uberettigede til at procedere for Højesteret eller Overretterne, har man herved haat for Dæ, at de Underrettsagførere, der tillige have løst Bestikkelse som Overrettsagførere, hidtil som Regel kun paa en aldeles nominal Maade have fyldestgjort Forpligtelsen til at have Kontor i den Jurisdiktion, hvor Overretten har sit Sæde, og at de, naar de ikke selv opholde sig ved Overrettens Sæde, i Reglen ikke personligt kunne varetage Udførelsen af de Sager, de paatage sig ved Overretten, paa en forsvarlig Maade. For at gjøre Pligten til at anmelde Flytning, som man har udvidet til at gjælde for alle Sagførere mere effektivt, har man sat en bestemt Tidsfrist, inden hvilken Anmeldelsen skal være foregaaet, ligesom man har fundet det stemmende med det Forhold, som bør bestaa mellem Sagførerne og Retterne, at Flytningen ogsaa bør anmeldes baade for de Retter, som have Tingssted i den Jurisdiktion, hvor Vedkommende tidligere har haft Kontor, og for dem, der have det i den Jurisdiktion, hvortil Flytningen finder Sted. — Paragrafen indeholder endelig den nye, men formentlig naturlige Bestemmelse, at Underrettsagførere, der jo i Henhold til Lovens Bestemmelser ere uberettigede til at procedere for Hovedstadens Retter, som følge heraf ikke maa have Kontor i Kjøbenhavn; dog har man af Billighedsgrunde ment at burde gjøre en Undtagelse for de Sagføreres Vedkommende, som i Henhold til de nævnte Bestemmelser allerede have nedsat sig i Hovedstaden.

ad §§ 10—12.

Med Hensyn til Sagførernes Afgang til at benytte Fuldmægtig samt til de Kvalifikationer, der udfordres for at erholde Autorisation som Sagførersfuldmægtig, indeholde §§ 10 og 11 Regler, der i alt væsentligt uforandrede ere optagne fra de tilsvarende Paragrafer i Lov af 26de Mai 1868, kun at man har anset det for rigtig foreslaa, at Afgangen til at holde fast i sig først skal staa en Sagfører aabnet, naar han har virket et Aar som saadan, og derefter herved gaaet ud fra, at en